

Carl Michael Bellman versei

No 38

[illegible][illegible][illegible]

Jónapot, Mollberg! Mint kacsza csámpáz, hű, de peckes!
Jól benyakalt, a szeme könnyel tele.
< Dob > Nyomában meg buzgón ügetnek,

[illegible]

Gyászszalagok!

Jól beivott.

[illegible]

Gyászszalagokkal,
Mellette Bergström halad,
Ede csapossal,
Végül a pap.

Ott megy a Szent Katalin templom csámpás toronyőre,
Ott meg a Bujj-be kocsmáros kocog.

< Dob > Na most, dobos, csapj jól a bőrre!

Triangulum csilingel, és szól a dob.

Ott ni, a kántor
Ásót hurcol, rajta föld,
Részeg a jámbor,
Ütemre dülöng.

Boman a káplár már deszkát árul. Odavan hát?

Hát bizony ő oda, vége van neki.

< Dob > A Barna Ajtóban a bajsztát

Ő szegény már soha nem vikszojja ki.

Hajsza az élet,
S lám mit ér? Lyukas hatost!
Búcsuzunk tőled,
Cimbora, most.

Nézd csak, az ördög bujt ma belétek? Állj sorba!

Igazodj, a muskétákat vállra föl!

< Dob > Tisztelegj! Jobbra át! Mozogj, na!

Föl a csövet! Tüzelj! Most lábhoz, ökör!

Zengje ma hősét
Bacchus népe mindenütt!

Éljen, az őrség
Jól sikerült!

Rakovszky Zsuzsa fordítása

No 18
Didergés

E földet el kell hagyni végleg,
Bacchusnak búcsút mondhatok,
Isten hozzátok, jó borok,
Nektár, mit a szüret kipréselt
Épp mostan, éltem alkonyán.
Jöjj, hívlak, kétségbeesésem!
Korsóm tekerd körül kötéllel,
S akassz fel rá! egy korty csupán.

Üres kupám, mely egykor éltet
S derűt csöpögtetett belém,
Most síromon hever szegény,
Miközben más szuszog, pőfékel,
Hol én csücsültem, éppen ott.
Mint színpadon, a cimborákat
Úgy látom: tűz körül pipáznak,
S a kampón más kalapja lóg.

Rémlik, kupát ürít az Elnök
A kocsmaasztal túlfelén,
S babéros kancsót nyújt felém
Rőt parazsas pipája mellől,
Ám kancsi, vak, mint jómagam.
De már nem érzek ízt a számon,

Akár a frissen sült kalácson,
A légy, mivel melege van.

A négyes számú krigli őre,
Rózsás pofájú cimborám,
Mint ánglius matróz, vidám,
Akárha tíz font vón a bére –
Küld ám a poklok mélyire,
És menten kétfelé hasítna
Ha lelkem égő kínjait ma
Feledve, nem iszom vele.

De nem: nem ízeleli a nyelvem
Többé az óbor csöppjeit:
Még anniyt nyög ki tán: proszít,
S a vér megáll az ereimben;
Már zsibbatag, nehéz a comb,
Karom jeges, fagyott a lábam,
Orrom csöpög, s az éjszakában
A lelkem rémulten bolyong.

Igen, ahol Bacchus mosolygott
Szuszékomról is egykoron,
Mivel kecsegtetsz még, csehóm?
Útravalóm sovány savó most
És zabpehelyleves csupán,
Hashajtópor papírtasakja,
Doktorköpeny, sok száraz flaska:
Csak ezt hagyom magam után.

Baka István fordítása

(Szegedi Rádió, 1993)

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Mámor és didergés](#) című oldalra